

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu napadají především názor druhé stolice, podle něhož ona část zažalované pohledávky, která se týká dodané parní síly, není nájemní činží. Tento názor sluší však pokládati za správný. Byť i byla uzavřena mezi stranami jednotná smlouva o pronájem místností a strojů a dodávání parní síly, nelze přes to onu část smlouvy, jež jedná o dodávání parní síly, pokládati za smlouvu nájemní a úplatu za tuto dodávku za nájemné, poněvadž parní síla není věcí nespotřebitelnou (§ 1090 obč. zák.) a nemůže tudíž býti předmětem smlouvy nájemní. Parní síla není ani věcí nemovitou, již předpokládá ustanovení § 1101 obč. zák. a nepoživá tudíž smluvená úplata za ni zákonného zástavního práva na předmětech do najatých místností vnesených. Zvláštní povaze této smlouvy nasvědčuje i ta okolnost, že strany smluvily cenu za dodávání parní síly zvláště a neodvisle od nájemného za používané místnosti, neustanovivše ji na pevně, nýbrž podle dočasné ceny uhlí. Jakým způsobem navrhovatelka označila vymáhanou pohledávku v návrhu na zájemný popis, na tom nezáleží; rozhodnou jest jen pravá podstata věci. Žalobkyně neuvedla v žalobě, zda týká se dlužných 4528 Kč 50 h za třetí čtvrtletí nájemného či kupní ceny za dodanou sílu. Vzhledem k tomu, že pohledávka nájemného poskytuje žalobci zákonné zástavní právo, vážnoucí na věcech, do najatých místností vnesených, sluší za to míti, že tento dluh jest pro žalovaného obtížnějším (§ 1416 obč. zák.) a jest tím odůvodněn předpoklad soudu rekursního, že žalovaná dlužné nájemné za třetí čtvrtletí 5178 Kč 50 h penízem 86.000 Kč zaplatila a že dluhuje podle žaloby nájemné jen za čtvrté čtvrtletí 5178 Kč 50 h. Byl tudíž návrh na zájemný popis pro další pohledávku, tento peníz přesahující, právem zamítnut.

Čís. 2173.

Feriálními věcmi ve smyslu čís. 5 Šu 224 c. ř. s. jsou i spory ze služební smlouvy v y š š í c h zřízenců.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1923, R II 7/23.)

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě soukromého úředníka proti zaměstnavateli o zaplacení služebních požitků. Žalovaný, jemuž byl doručen rozsudek 13. července 1922, podal 5. září 1922 odvolání, jež odvolací soud odmítl jako opožděné. D ů v o d y: Napadený rozsudek doručen byl odvolateli 13. července 1922. Odvolání bylo podáno dne 5. září 1922, tedy po uplynutí 14denní lhůty odvolací. Doba soudních prázdnin do odvolací lhůty včítati nelze, poněvadž spor, o nějž tu jde, jest dle Šu 225 čís. 5 c. ř. s. věci feriální, lhůta k podání odvolání běžela tedy i za soudních prázdnin, takže odvolání jest opožděno. Opačný výklad Šu 225 čís. 5 c. ř. s. v tom smyslu, že věcmi feriálními jsou toliko ony námezdní spory, které vypočítává § 49 čís. 6 j. n., nelze hájiti. Doslov obou míst zákonných není stejný a první věta Šu 224 čís. 5 c. ř. s. prohlašuje za věci feriální všechny spory mezi zaměstnavateli a zaměstnanci a neomezuje tyto spory jenom na ony za-

městnance, kteří jsou členy domácnosti zaměstnavatelovy, jako to činí první věta Šu 49 čís. 6 j. n. Jsou tedy věcmi feriálními všechny spory z poměru námezdního bez ohledu na to, zda zaměstnanec je členem domácnosti zaměstnavatelovy a bez ohledu na to, k jaké skupině zaměstnanec patří. To odpovídá také tendenci tohoto zákonného ustanovení. Úmyslem zákonodárce bylo, aby prohlášením za feriální byly uspišeny spory zaměstnanců, kteří jsou poukázáni z pravidla na své služební platy a nemohli by tedy vyčkávat bez značné škody rozhodnutí sporu až po uplynutí soudních prázdnin (stejně též důvody rep. nál. čís. 262). Když tedy žalobce domáhá se zaplacení služebních požitků na základě smlouvy služební, jest spor věcí feriální; odvolání jest podáno opožděně a mělo byti odmítnuto již soudem první stolice (§ 468 odstavec první c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor odvolacího soudu, že zde jde o věc feriální a poukazuje stěžovatele na správné důvody soudu druhé stolice s dodatkem, že vzhledem k jasnému doslovu čís. 5 Šu 224 c. ř. s. a k dějinám vzniku tohoto zákonného ustanovení (materialie I., str. 781 a 876) nelze pochybovati o tom, že zmíněný odstavec má na mysli i vyšší zřízení, již zpravidla rovněž jako ostatní zaměstnanci jsou odkázáni na služební požitky a mají též zájem, jako nižší zřízení, na uspišení sporů ze služebního poměru. Nehledíc k tomu postup stěžovatele, jenž klade důraz na poslední slova čís. 5 Šu 224 c. ř. s. a nepřihlíží k začátku tohoto odstavce, odporuje zásadám, jichž dlužno dbáti při výkladu zákona. Při tom nutno podotknouti, že důvodovci, o nichž se zmiňují závěrečná slova uvedeného odstavce, nelze považovati za nižší zřízení (§ 73 odstavec třetí živn. ř.).

Čís. 2174.

Příkázáním zabavené pohledávky k vybrání přechází právo, vymáhati ji, s dlužníka na věřitele a věřitel jest oprávněn, domáhati se žalobou na dlužníka zrušení exekuce, jež po té dlužníku povolena k vydobyti příkázané pohledávky. Dříve již dlužníku povolenou exekuci nečiní napotomní příkázání pohledávky k vybrání nepřipustnou. Jest věcí vymáhacího věřitele, chce-li vstoupiti do této exekuce a v ní pokračovati.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1923, Rv II 314 22.)

Usnesením okresního soudu z 31. července 1921 a ze 6. října 1921 byla povolena žalovanému Jakubu V-ovi proti Karlu a Františce Z-ovým exekuce a to v onom případě mobilární, v tomto realní dražba. Tato pohledávka Jakuba V-a byla však berním erárem dle usnesení okresního soudu ze dne 24. srpna 1921 zabavena. Žalobě československého eráru, by obě zprvu zmíněné exekuce byly prohlášeny bezúčinnými, bylo procesním soudem první stolice vyhověno. Důvody: Na základě Šu 294 a 300 ex. ř. nepřisluší žalovanému od doby zabavení a příkázání pohledávky již právo, se zabavenou pohledávkou nakládati, nemůže pro pohledávku tu exekuci zaváděti nebo v ní pokračovati (srv. též Neumann